

The background of the cover is a dark, enchanted forest. At the top, a large dragonfly with translucent wings and a glowing yellow abdomen is perched on a mossy surface. Below it, a large, glowing green orb or mushroom is the central focus. The title 'ZAKLETÁ' is written in a large, ornate, golden font across the middle of this orb. The forest floor is covered in dark, gnarled roots and several glowing yellow mushrooms. The overall atmosphere is mysterious and magical, with soft lighting and a dark color palette.

ZAKLETÁ

LAURA THALASSA
OČAROVANÁ-KNIHA DRUHÁ

Zakletá

LAURA THALASSA

Zakletá

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2024
Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks
Cover design by Story Wrappers by K. D. Ritchie
Cover images by YAYImages/depositphotos, THPStock/depositphotos
Translation © Ondřej Pauser, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Zakletá

Z anglického originálu *Bespelled*,
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Bloom Books,
přeložil Ondřej Pauser
Redigoval Jiří Kettner
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1378-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Pro Ali.

Pamatuĵ, pamatuĵ...

Upozornění

V knize se objevují témata a situace, které by u citlivých čtenářů mohly vyvolat nepříjemné pocity. Navštivte prosím mé webové stránky, kde najdete kompletní seznam varování:

STRUČNÁ REKAPITULACE VŠEHO, CO NESMÍM ZAPOMENOUT (PRO PŘÍPAD, ŽE BY SE MI TEN PARCHANT MEMNON ZASE VRTAL V PAMĚTI)

JMENUJU SE SELENE Bowersová. Je mi dvacet. Moji rodiče jsou Olivia a Benjamin Bowersovi. Moje nejlepší kamarádka je Sybil Andalucia. Studuju v henbane-ském covenu (konečně!). Přestože mě původně nechtěli přijmout (přijímací komisi se nelíbilo, že mi moje moc požírá vzpomínky), nakonec to udělali poté, co zjistili, že jsem díky své magii byla schopná přistát s letadlem uprostřed amazonského pralesa. Ale to by bylo na dlouho... Podstatné v tomhle příběhu jsou vlastně jen dvě věci: (1) našla jsem tam svého familiára, Nera – to je ten věčně nabručený panter, co se kolem mě neustále motá jako stín. Ano, to je prostě jeho povaha. Nevychítám mu to. Ve skutečnosti je to moc hodný kocour. A (2) probudila jsem... jednoho chlápka.

Dobře, není to jen tak nějaký chlápek. Je to ten nejodpornější zkurvysyn na světě. Memnon Prokletý je dva tisíce let starý mág přesvědčený o tom, že jsem jeho dávno mrtvá manželka, co ho nějaké to milénium nazpátek

zavřela do zatuchlé hrobky a donutila ho prospat celá staletí. Jenže *voilà*, po zcela nečekaném zvratu událostí se ukázalo, že jeho dávno mrtvá manželka opravdu jsem. (Milá Selene, mrzí mě, jestli se to právě dozvídáš – znovu. Hluboce s tebou soucítím.)

Memnon a já jsme – to se podržte – spřízněné duše, od narození předurčené být spolu, protože osud byl ten den zřejmě totálně pod obraz, když tohle rozhodnutí udělal. Než kohokoli vůbec napadne považovat tuhle situaci za romantickou, uvědomte si prosím, že Memnon je příšerný a bezohledný a nenávidí mě. Ze msty mi spálil deníky, ve kterých mám uložené všechny své vzpomínky.

Ale to není všechno. Taky zařídil, aby mě falešně obvinili ze série vražd, jejichž oběťmi se staly čarodějky – některé z nich byly moje sestry z covenu. Jednu jsem znala osobně, jmenovala se Charlotte Evensenová. (Nero a já jsme měli tu smůlu, že jsme našli její tělo.) Jsem nevinná, ale Magpol, policejní oddělení zabývající se magií, teď věří, že jsem nějaká šílená sériová vražedkyně. Ale nejsem – a navzdory všem předpokladům není vrahem ani Memnon. Skutečný pachatel je stále na svobodě, ale ať za tím stojí kdokoli, musí to být někdo skutečně hodně, hodně zlý vzhledem k tomu, jak byla těla jeho obětí zohavená a skrz naskrz nasáklá temnou magií.

Měňavci z marinské smečky mě považují za přítele a nabídli mi svého právního zástupce, aby pomohl prokázat mou nevinu. Až očistím své jméno, budu se muset se smečkou setkat a povědět jim ještě o jedné záležitosti, kterou aktuálně řeším: magický kruh, co se ošklivě zvrtil.

Před dvěma týdny, přesněji 14. října, o novoluní, jsem se zúčastnila magického kruhu, který se konal v únikových tunelech pod kolejí Ravenmeade (kde bydlím), protože jsem byla na mizině a potřebovala peníze. Jo, skvělý nápad.

Kněžka, která kruh vedla, se pokusila svázat poutem mladou lykantropku. Cara, jak se dívka jmenovala, byla silně opilá. Přerušila jsem kruh dřív, než mohl být rituál dokončen, a podařilo se mi ji dostat pryč, ale došlo k násilnému magickému střetu a teď je přinejmenším jedna čarodějka, Kasey, nezvěstná. Ostatní účastnice rituálu měly masky, takže nevím, o koho se jedná, ale je docela dobře možné, že některé z nich bydlí se mnou na koleji. Což znamená, že s velkou pravděpodobností jím a spím po boku svých nepřátel.

Memnon mě po zmiňovaném magickém střetu našel v lese, odnesl mě domů a svou mocí zahojil mé rány, a upřímně, na pár vteřin jsem uvažovala nad tím, že bych se možná dokázala přenést přes mnohé negativní stránky jeho povahy. Je tu totiž několik věcí, za které by se mu daly připsat plusové body:

- (1) sexy drsný přístup,
- (2) svaly a tetování,
- (3) zbožňuje zem, po které chodím – když teda zrovna netouží po pomstě,
- (4) fakt dobře se na něj kouká
- (5) a je velmi štedrý, když přijde na... och, to radši nechme být.

Bohužel ale taky málem udusil celý sál plný supernaturálů a donutil mě vzpomenout si na svou (naši) minulost, přestože jsem mu výslovně řekla, že to nechci. Takže ať se jde bodnout.

Jo, a abych nezapomněla – teď jsem s ním zasnoubená. Je to nezlomná přísaha, takže... promiň, zlato.

Hodně štěstí.

XO,
Selene

KAPITOLA 1

TAK TAHLE NOC fakt stojí za houby.

Dřepím na betonové podlaze jedné z tlumeně osvětlených cel Magpolu, paže vysíleně položené na kolenou, a kolem mě se rozprostírá sukně těch kdysi parádních plesových šatů.

Nepřítomně zírám do země, dlaň mi stále pulzuje bolestí v místě, kde jsem si ji dnes večer rozřízla, abych zlomila své prokletí. Není to však jediná bolest, která mě trápí.

Mozek mi mučí migréna, jakou jsem snad ještě nezažila, ale není se čemu divit, množství magie, které jsem dnes použila, bylo enormní. Ale ani tohle teď není to nejhorší...

Hrudník mi drtí tíha, kvůli které se sotva dokážu nadechnout, zatímco moji hlavu zaplavuje nekonečný proud vzpomínek.

Dnes ráno jsem se probudila jako Selene Bowersová, dvacetiletá čarodějka s progresivní ztrátou paměti zapříčiněnou používáním magie. Večer zakončím jako Selene Bowersová, dvacetiletá čarodějka vlastníci dvě *úplné* sady vzpomínek – jednu z tohoto života a jednu z předchozího.

Zvedne se ve mně vlna nevolnosti, částečně způsobená migrénou, částečně obrovským množstvím obrazů z minulosti,

kteře se mi nedávno nacpaly zpátky do hlavy. Všechny si nárokuji mou pozornost, ale opravdu neodbytné jsou ty podivné, cizí, *prastaré*.

A tak se teď soustředím na ten druhý život, na život Roxilany. Oprava: na *můj* život. Ten první.

Odvíjí se mi za víčky jako nějaký děsivý film. Bitvy, smrt, zoufalá snaha přežít.

Nejsladší a nejkrásnější částí toho života byl Memnon, ten protivný bastard. Nesnáším, že právě dnes, po jednom z nejhorších večerů mého života, kdy bych ho měla nenávidět víc než jindy, mám hlavu plnou vzpomínek na jeho doteky, šeptané sliby věčné lásky a neodolatelnou vzájemnou přitažlivost. Táhla mě k němu znovu a znovu, když jsem byla Roxilana, a sakra, táhne mě k němu i teď.

V tom dávném životě za mě bojoval a miloval mě, opravdu, celým srdcem. Procestoval Evropu, aby mě našel, a pak ze mě udělal svou královnu. Stal se jedním z nejmocnějších, nejmonstróznějších mužů starověkého světa, jen abych mohla mít cokoli, po čem jsem zatoužila. Naše láska byla tak intenzivní, tak nádherná, až to bolí.

Ale jen do chvíle, kdy se to všechno rozpadlo. Jak jinak.

A rozpadlo se to stejně velkolepě, jako to začalo.

V dálce se se zasyčením otevřou kovové dveře a ten zvuk rozptýlí moje myšlenky.

Zvednu hlavu a přemýšlím, jestli mě teď budou vyslyšet. Jen při té představě na mě jdou mdloby z vyčerpání. Nemyslím si, že mám dost energie na to, abych dokázala obhájit svou nevinu, ačkoli se mi vrátily vzpomínky, které ji dokazují.

Zaslechnu tlumené hlasy – někdo mluví s policistou, který má tady dole službu. Pak se ke mně vydají dva páry kroků. Jeden z nich bych poznala kdekoliv – naskočí mi husí kůže, když slyším ten jistý, pevný došlap.

O okamžik později začne mříže mé cely plíživě ohmatávat stuha indigové magie.

Memnon.

Bolest ve mně narůstá. Po všem, co dnes večer udělal, cítím vedle svých zranění i vztek. Je pohřbený pod bolestí migrény, ale sakra, jak pálí...

Memnonova magie se pokusí projít mezi železnými mřížemi mé cely, ale místo toho zasyčí při kontaktu s jakousi ochrannou bariérou, od níž se odrazí v podobě jemného modrého kouře.

„To jsou neutralizační cely,“ vysvětluje mužský hlas. „Žádná magie se nedostane dovnitř ani ven. Jsou zabezpečené zaklínadly tak, aby vězňům bránily používat jejich sílu.“

Vězňům, jako jsem já, myslí tím.

„Vy jste mou *snoubenku* podrobili tomuhle?“ pronese Memnon, v hlase mu zavibruje hrozba. Při tom označení se mi sevře žaludek. *Snoubenka*. Myslím, že *rukojmí* by se mi možná líbilo víc.

„Ujišťuji vás, že na ni byl vydán zatykač –“

„Byla zatčena a zadržena na základě falešných obvinění,“ přeruší ho Memnon tónem ostrým jako břitva. „Očekávám, že vaše oddělení tento omyl okamžitě napraví.“

Jak si ten arogantní chlap dovoluje cokoli od Magpolu požadovat, zvlášť když to byl ve skutečnosti on, kdo mě sem dostal?

Jeho těžké, hrozné kroky se zastaví přímo před mou celou. Ta sice tlumí mou magii, přesto stále cítím pulzování čarodějovy přítomnosti, jeho bezbřehé moci.

Právě takhle ohromující síla mě do téhle kaše dostala. Magie rozežírá mágovi svědomí, takže čím mocnějším se stává, tím bezcitnější je.

A moje spřízněná duše je nejen velmi, velmi mocná, ale i velmi, velmi bezcitná.

„*Est amage*.“

Nereaguju. Na to jsem příliš vyčerpaná.

Strážník odemkne celu, dveře při otevírání zařinčí.

„Slečno Bowersová, zdá se, že naše oddělení udělalo při vašem zatčení chybu,“ pronese bez emocí. „Přijměte prosím naši omluvu. Nyní jste volná.“ Ustoupí stranou, aby mi uvolnil cestu.

Zhluboka a poraženě se nadechnu. Nelíbí se mi dřepět v téhle studené, vlhké díře, kde kouzla potlačují moji moc, ale ještě míň se mi chce vykročit vstříc mé pomstychtivé drahé polovičce.

„Uraženost se k tobě nehodí, moje milá *snoubenko*.“

Zase to zatracené slovo. Tepání v mých spáncích zintenzivní.

Zvednu hlavu a upřu pohled na zeď z betonových bloků před sebou. „Nechci s ním odejít,“ řeknu strážníkovi.

Muž zatěká pohledem ode mě k Memnonovi a zpátky.

„Není nutné,“ začne nakonec, „abyste š–“

Znenadání zmlkne uprostřed věty.

„Hej!“ vykřikne jiný strážník. „Co si myslí–?“

I jeho slova se náhle přeruší a o vteřinu později se ozve vzdálená tupá rána, jako když čísi tělo dopadne na zem.

Odrhnu pohled od zdi před sebou – jen abych spatřila svou spřízněnou duši, jak drží prvního strážníka za zátylek. Muži se chvějí víčka a mně s nervy drásající jistotou dojde, že Memnon dnes v noci opět zasahuje do něčí mysli. Totéž udělal všem přítomným na plese na oslavu Samhainu krátce poté, co je málem zabil.

Když Memnon muže konečně pustí, strážník se klidně otočí a odejde zpátky tam, odkud přišel, aniž by nám věnoval byť jen jediný pohled. Dokonce se ani neobtěžuje zkontrolovat svého kolegu, s nímž měl službu.

Zůstanu s mágem sama.

Pořád se mu nemůžu podívat do očí. „Nikam s tebou nejdu,“ řeknu.

„Nemáš na výběr,“ odpoví.

Rozhodným krokem vstoupí do cely a zamíří ke mně. Než si to stihnu promyslet, prudce se vyškrábu na nohy. Ten

pohyb probudí všechny moje bolesti a málem se pod jejich náporem zhroutím.

Memnon zakleje, překoná vzdálenost mezi námi a zachytí mé vrávorající tělo.

V ten moment, když mě drží v náručí, se na svou spřízněnou duši konečně podívám.

Hltám pohledem jeho bronzovou pleť, vlnité černé vlasy a ty podmanivé duhovky jeho očí, které jsou na okrajích tmavě hnědé a u zorniček nazlátlé, jako bourbon. Uplynulo jen pár hodin od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy, a přesto můj pohled lačně bloudí po jeho lehce zahnutém nose a plných oblinách rtů, po vysokých lícních kostech a hraně čelisti ostré jako nůž. Nakonec se zastaví na jizvě, která se mu táhne přes tvář k levému uchu, odkud se stáčí ke koutku oka.

Na okamžik staré vzpomínky přehluší ty nové a je to, jako bych zahlédla přízrak. Natáhnu ruku a prsty se dotknu jeho tváře.

Memnonův výraz při tom doteku změkne – a to stačí, aby zbytek naší minulosti zaplavil mou zmatenou mysl.

„*Est xsaya. Est Memnon,*“ zašeptám. „*Vak watam singasavak.*“
Můj králi. Můj Memnone. Přežil jsi.

V mém nitru se vzedme jakási děsivá emoce. Je jako zubatý nůž, který mě řeže zevnitř. Nedokážu pojmenovat, co to je ani proč to cítím, ale vím jedno – kdyby mě Memnon nedržel, podlomila by se mi kolena.

Takhle zblízka vidím, jak se mu rozšíří zorničky. Ztuhne.

„Ty si vzpomínáš,“ zašeptá Memnon a vyzní to téměř zoufale.

„Samozřejmě že si vzpomínám. Donutil jsi mě k tomu.“

Znovu se ve mně vzedme všechen nahromaděný vztek. Pevně sevru víčka a chabě se od něj pokusím odtáhnout, i když mi lebka pulzuje bolestí a žaludek se bouří.

„Kdepak, malá čarodějko,“ pronese tiše, téměř něžně. „Teď už tě nepustím.“ Zvedne mě do náruče a vykročí z cely.

Ve chvíli, kdy překročíme magickou hranici oddělující neutralizační cely od chodby, zaplaví mě moje magie – ten pocit je tak náhlý a ostrý, že se mi okamžitě začne chtít zvracet. Vzápětí mě však obklopí Memnonova síla, vklouzne mi do úst a dolů do krku a utiší mou nevolnost.

Roztřeseně vydechnu a unaveně se opřu o mágovu hrud'. Nepřítomně zaznamenám, že se převlékl ze smokingu – místo něj má na sobě přiléhavé černé sportovní tričko, černé džíny a boty.

„Bolí tě ještě něco?“ zeptá se jemně, až příliš jemně.

Bolí mě úplně všechno – hlava, klouby, samotná kůže. Ale nejvíc ze všeho srdce.

„Není tohle chvíle, kdy by ses měl začít vytahovat?“ zamumlám místo odpovědi, zatímco mě nese prázdným blokem cel. „Porazil jsi mě.“

Memnonova magie nás předběhne a otevře těžké kovové dveře před námi. „Vytahovat se budu, až se moje budoucí žena bude cítit lépe.“

Budoucí žena.

Zamračím se a vzápětí sebou trhnu, když mi v hlavě vybuchne další gejzír bolesti. *Nenávidím* nezlomné přísahy i tuhle zatracenou frašku, co si říká zasnoubení.

Vedle vchodu vedoucího k celám leží na zemi policista, oči zavřené, hrudník se mu pravidelně zvedá a klesá. Memnon se na okamžik zastaví, přidřepne si k němu a – zatímco si mě přidržuje druhou rukou – dotkne se jeho čela.

„*Dnes večer jsi toho moc vypil a usnul jsi ve službě,*“ zamumlá. „*Stydíš se a nikomu o tom neřekneš.*“

Vstane a znovu mě zvedne do náruče. Kdyby mi bylo líp, určitě bych měla nějakou jedovatou poznámku k tomu, co právě udělal. Ale upřímně, jsem příliš unavená a bolavá na to, abych to řešila.

„Kde to bolí nejvíc?“ zeptá se Memnon, když opouštíme vězeňský blok, jako by mi četl myšlenky.

„Hlava.“ Jaký by mělo smysl lhát? Připadá mi, jako by se mi někdo snažil prorazit lebku sbíječkou.

Sotva to dořeknu, Memnon posune ruku, kterou mě drží kolem zad, a přitiskne mi dlaň k čelu.

„*Utiš bolest*,“ zamumlá v sarmatštině.

Indigová magie prostoupí vzduch okolo nás, část mi vklouzne do nosu a část se vpije přímo do kůže. Migréna okamžitě poleví, každý pulz bolesti je slabší než ten předchozí, až nakonec zmizí docela.

Vydechnu a na okamžik se uvolněně zabořím hlouběji do Memnonovy náruče –

Tak moment!

Pořád je to nepřítel, který mi právě zničil život, takže ne, nebudu si užívat jeho péči.

„Dokážu jít sama,“ začnu se vzpouzet, zatímco mě Memnon nese prázdnou chodbou budovy Magpolu.

No, nejsem si svým tvrzením tak úplně jistá, ale ani náhodou nedovolím, aby se mnou Memnon dál zacházel jako s nemohoucí.

„Dobrá tedy, malá čarodějko,“ pousměje se shovívavě, oči vidně mu můj vzdor připadá pošetile roztomilý.

Bohyně, jak strašně bych ho chtěla bodnout vidličkou.

Zastaví a spustí moje nohy na linoleum. Přidrží mě, zatímco se narovnáвам a přenáším váhu na chodidla. Pořád mám na sobě sandály s vysokými podpatky, které jsem si na ples půjčila od Sybil, a jakmile mě Memnon pustí, kolena se mi podlomí jako novorozenému kolouškovi. Na vteřinu si jsem jistá, že sebou praštím o zem, ale nakonec se mi podaří chytit rovnováhu.

Memnon si náhle přede mnou klekne a skloní se.

Zmateně svažím obočí. „Co to –?“

Natáhne se k jedné mé noze, zvedne ji a položí si ji na stehno. Na druhé okamžik poskakuju, načež se mu volky nevolky opřu o ramena.

Zvažuju, že ho kopnu do zubů, když mi sundá botu.

Zamračím se na něj. „Co to děláš?“ vyjedu.

„Zbavuju tě těch hloupých jehel, abys mohla chodit,“ odpoví a promne mi polštářek chodidla.

Zamračím se ještě víc.

Vtiskne mi polibek na kotník a pak mou nohu položí zpátky na zem.

Srdce mi poskočí – a sakra, to se mi vůbec nelíbí.

Ted' mám Memnona hezky zařazeného do kategorie nade-psané *Zatracená monstra*. Je to správná kategorie, *přesná* kategorie. Jestliže se ke mně bude chovat laskavě, moje pouto k němu a vzpomínky z minulého života by se mohly spojit a poslat ho do nějaké jiné škatulky, která se k němu vůbec nehodí.

Memnon mi sundá i druhou botu a obě vezme do ruky. Zvedne se, čímž mě donutí spustit ruce z jeho ramen. Najednou se nade mnou tyčí v celé své výšce.

„Lepší?“ zeptá se.

„Nepotřebovala jsem tvoji pomoc, abych si sundala vlastní boty.“ Probodnu ho pohledem, aby to bylo jasné.

Jen se lehce ušklíbne, v očích mu pobaveně zajiskří. Moje podráždění ho ani v nejmenším nerozhodí.

Měla jsem ho kopnout, dokud byla příležitost.

„Tak pojd', malá čarodějko,“ řekne a majetnicky mi položí dlaň na záda. „Necháme tě oficiálně propustit a vypadneme odsud.“

KAPITOLA 2

VYJDEME DO CHLADNÉHO NOČNÍHO vzduchu a dveře policejní stanice se za námi se syknutím zavřou. Vlasy mi zplihle visí, kůže se lepí potem a krví a černé šaty mám na několika místech roztržené.

Dokonalé ztělesnění porážky.

Memnon se postaví vedle mě a dlaní sklouzne do prohlubně na mých bedrech. Jestli jsem já poražená, pak on představuje absolutní, nezpochybnitelné vítězství.

„Tak co máš se mnou v plánu teď?“ zeptám se.

Plány bezpochyby má. Koneckonců, je to jeho noc. Já se jen vezu.

Kolem pasu se mi jako přízračné objetí ovine pramínek modrého kouře a v hlavě mi zazní jeho hlas, krutě důvěrný.

Ty a já jdeme domů.

Vsadila bych všechny peníze, které mám, že tím nemyslí moji koleji. Což znamená... že uvidím, kde bydlí on.

Zamrazí mě. Nechci tam jít, ale zároveň jsem až morbidně zvědavá, kde vlastně po celou dobu žil.

„Pokud tam je postel,“ mávnu rukou před sebe, „tak fajn, veď mě.“

Plán adekvátní pomsty vymyslím zítra. Pro teď se musím smířit s kapitulací.

Cestou přes parkoviště se mi do chodidel zarývá drsný asfalt. Memnon si to namíří ke drahému sportovnímu vozu.

„To je tvoje auto?“ Neobtěžuju se skrýt nedůvěřivý podtón. Jako... věděla jsem, že si kdovíjak přišel k nějakým penězům, ale k tolíka? „Kolika lidem ses kvůli tomu pohrabal v hlavě?“ Evidentně bere běžné lidi jako svou osobní kasičku.

Ucítím, jak mi lehce vtiskne prsty do zad. „Vždycky ve mně vidíš to nejhorší, ty moje kurážná družko.“

„Tak je alespoň menší šance, že mě zklameš.“ No... skoro. Ta laťka se *neustále* snižuje.

Čekám, že mě skrz naše pouto sežehne žár Memnonova hněvu. Místo toho se hlasitě, pobaveně rozesměje.

„*Est amage*, svět se může otáčet a časy měnit, ale díky bohům některé věci zůstávají pořád stejné.“

Zamračím se na něj. Tohle komentovat nebudu.

Pohlédnu na auto. „Umíš vůbec řídit?“

V očích se mu spiklenecky zableskne. „Mluvím tvým jazykem a nosím tvé moderní oblečení. Vlastním auto i dům a moje konto přetéká penězi. Co myslíš, císařovno?“

„Myslím, že jsi to auto ukradl spolu s jednou dvěma vzpomínkami na to, jak se ovládá.“

„Pravidla určují ti, kdo mají moc,“ připomene mi – v jádru stále ten samý nemilosrdný válečník.

Právě tohle umožňovalo Memnonovi pohybovat se starověkým světem s takovou lehkostí. Nebyl jen chytrý, silný a bezohledný – jeho schopnost přebírat vědomosti od ostatních mu dovozovala rychle se přizpůsobit.

Až teď mi dochází, jak neuvěřitelně rychle to ve skutečnosti dokázal.

Otevře dveře auta a přidrží mi je. Uvnitř se pohne temný stín, ve tmě se zalesknou jantarově zelené oči.

„Nero!“ Vrhnu se za svým familiárem, tělem skoro přepadnu přes kožené sedadlo, abych na pantera dosáhla. Byli jsme od sebe odloučení jen pár hodin, ale měla jsem o něj vážně strach. On o mě zřejmě měl strach taky, protože se ke mně tulí až nezvykle intenzivně na dravou šelmu, která si zakládá na své odtažitosti.

Zatímco se s Nerem mazlím, Memnon mi úhledně zastrčí nohy do auta a zavře dveře.

Když si mág otevře své vlastní, ostře se nadechne.

„Nero,“ zavrčí.

Odtrhnu se od pantera a teprve teď si všimnu, co mou spřízněnou duši tak pobouřilo.

Panter během čekání totálně zdemoloval vnitřek auta. Zadní sedadla jsou roztrhaná na cáry, pěnová výplň se válí všude kolem. Rozdrápal i zadní strany předních sedadel, z nichž teď visí pruhy kůže. Poškrábaný je dokonce i středový panel, o který se opírám.

Nevím, nakolik můj panter chápe dynamiku vztahu mezi mnou a Memnonem, tohle však působí jako jasné kočičí *na-ser si, debile* – a já mu tleskám.

„Ty jsi tak hodný kocour,“ řeknu tiše a přejedu Nerovi rukou po boku, zatímco si o mě otírá hlavu. „Promiň, že jsem tě takhle opustila,“ zašeptám – a myslím jak dnešek, tak i jeden osudový večer dávno v minulosti, kdy jsme rovněž byli s mým familiárem nuceni se rozdělit.

Nero se o mě dál otírá, můj panter je dnes v nezvykle showvívavé náladě.

Slyším, jak si Memnon povzdychne. Pak jeho magie zaplaví vnitřek auta a následně ve vzduchu zhoustne natolik, že přes ni sotva vidím dál než na Nerovy uši. Když se rozplyne, interiér auta je znovu bez poskvrnky.

Memnon nastoupí a poskládá své mohutné tělo na sedadlo řidiče. Najednou se mi prostor uvnitř sportáku zdá strašně, strašně malý.